

A potom tatínek zavezl maminku do porodnice a tam se to narodilo. Sestřičky to pevně zabalily do velké pleny a daly mamince do náruče. Bylo to takové zamotané a podlouhlé.

„Žádná rybička, jak jsme se mohli tak plést, vždyť je to **houska** ! Ahoj houstičko,“ smáli se rodiče, až jim z toho tekly slzy.

Aby tomu nebyla zima, leželo to pořád zakryté v peřinkách. Ven koukala akorát hlava v bílé čepici.

„Sláva, mámo, už to mám,“ plácl se tatínek do čela, „on je to nakonec **žampion**, vidíš? Takový jsem si vždycky přál.“

A dal tomu pusu.

Ale pak začal žampion pořádně jíst. Hltal mlíčko v jednom kuse, až se celý zakulatil. „Podívej na to veliké břicho, táto! On to snad nakonec bude **bubínek**,“ divila se maminka. A tak na něj ťukali, ale radši jen opatrně.

Jednou ale přišli k postýlce a z ní jim někdo mává drobounkýma rukama. „Ty, mámo,“ kroutí tatínek hlavou, „koukni, koho to tu máme, vždyť je to malý pán.“ „Spíš takový **panáček**,“ zašeptala maminka. A panáček se usmál. Doopravdicky se usmál, až mu z koutku pusy vyběhlo mlíčko. A už mu tak říkali pořád.

— A teď povídej, co bylo s panáčkem dál, prosí netrpělivě Jáchym.

— Co by s ním bylo, když pořád jedl, vzdychne si maminka. Byl větší a větší, třepal rukama, kopal nohama a cucal si prsty. Ale nejradši ze všeho panáčkoval mámě na rameni.

— Co to je panáčkoval?

— No, takhle jsem ho držela v náručí a on mi koukal přes rameno a rozhlížel se po světě.

— Takhle? vyskočí Jáchym a chytí se mámy.

— Přesně tak. A už lež, napomene ho maminka a urovná mu peřinu. A když byl Panáček větší, začal lézt po podlaze sem a tam. Jako pejsek. Ale to mu pořád nestačilo. Chtěl všude vidět a být všude první. Tak se za chvíli postavil na nohy, nejdřív opatrně, ale brzy běhal, že mu žádný kluk v ulici nestačil. A od rána do večera si hrál.

— S čím si hrál Panáček nejradši?

Maminka se rozhlédne po pokoji a pokrčí rameny.

— Různě. Se žabákem a prasátkem. Taky měl spoustu aut, kostky, divadýlko a vláček.

— Ještě jsi zapomněla na kolo, napomene ji Jáchym.

— A moc rád jezdil na kole, dodává honem maminka. Dostal ho jednou k narozeninám a měl z něj takovou radost, že si ho chtěl vzít první noc i do postele. Jenže maminka mu to nedovolila, a tak spal s kolem na zemi.

Když chodil panáček jezdit sám, směl jenom kolem domu, ale občas ho vzal táta do parku, kde mohl kroužit kolem rybníka a plašit na cestičkách holuby.

